

РЕШЕНИЕ

№ 475

гр. София, 17.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 23.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6666** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на жалба с вх. № 70-00-894/15.06.2023 г., подадена от „Мляко и млечни продукти София“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] /с предишно наименование „Си Ви Ес Омуртаг“ ЕООД/, представлявано от К. К., с адрес за кореспонденция: [населено място], р-н „К.“, [жк], м-т „Батерията“ №117, чрез адвокат М. И., в качеството на упълномощено лице, против Решение № ПИ-228 от 29.06.2023г. на Директора на ТД на НАП -гр. С., в частта с която е потвърдено срещу Разпореждане с изх. № С230022-137-0004848/08.06.2023 г. по молба за давност, издадено от Бинка Б. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С., с което на основание чл. 172 от ДОПК е отказал прекратяване на принудителното събиране на публични вземания, поради неизтекла погасителна давност и е по реда на чл. 268, ал. 1, вр. с чл. 267, ал. 2, т. 5 от ДОПК.

Сочи се в поправената жалба, че Решение № ПИ-228 от 29.06.2023г. на Директора на ТД на НАП -гр. С. е неправилно, като постановено в противоречие със закона. От жалбата се извличат твърдения, че публичните задължения са погасени по давност. Иска се отмяна на оспорения акт.

Ответникът-Директорът на ТД на НАП -гр. С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и иска нейното отхвърляне като неоснователна. Твърди се, че погасителната давност е била спряна по отношение на изпълнителното дело. Иска се оставяне на жалбата без уважение. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд-София-град, като съобрази наведените в жалбата доводи и приложените писмени доказателства, намира за установено следното:

От административната преписка се установява, че срещу „Мляко и млечни продукти София“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] /с предишно наименование „Си Ви Ес Омуртаг“ ЕООД/ е образувано изпълнително дело № [ЕГН]/2009г. по описа на ТД на НАП В. Т. за принудително събиране на публични вземания, възникнали въз основа на декларации, подадени от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски за фонд ДОО и за фонд НЗОК.

По образуваното изпълнително дело с Разпореждане с изх. № 2269/2009/000159/04.10.2013 г. са присъединени задължения за периода 19.09.2012 г. до 20.08.2013 г. по декларации по ЗДЦФЛ, ППФ, УПФ, ДОО, 30, ППФ, ЗДДС, ЗКПО и изпълнителни листа по гр. д. № 317/2012 г., № 239/12/29.03.2013 г., № 316/12/29.03.2013 г. на Районен съд - Омуртаг. Разпореждането е връчено чрез лицензиран пощенски оператор на 07.10.2013 г.

С Разпореждане с изх. № 2269/2009/000164/01.11.2013 г. са присъединени задължения по декларации образец 6 с № 040021305314326/19.09.2013 г. и СД с № 04001275909/16.09.2013 г. за задължения по ЗДДС. Разпореждането е връчено чрез лицензиран пощенски оператор на 11.11.2013 г.

С Разпореждане с изх. № 2269/2009/000196/23.06.2015 г. са присъединени задължения по декларации 30, УПФ, ДОО и ЗДДФЛ за периода 19.02.2015 г. - 18.03.2015г. Разпореждането е връчено чрез лицензиран пощенски оператор на 08.04.2015 г.

С Разпореждане с изх. № С160004-105-0154365/20.10.2016 г. са присъединени задължения по декларации по ЗДДФЛ, 30, ДОО, УПФ, подадени за периода от 01.04.14 г. до 30.06.2016 г. и имуществени санкции по НП с № 1/2015 г. и № 5/2015 г. Разпореждането е връчено чрез лицензиран пощенски оператор на 27.10.2016 г.

С Разпореждане с изх. № С160004-105-0218454/22.12.2016 г. са присъединени по декларации по ЗДДФЛ, 30, ДОО, УПФ, подадени за периода от 01.08.16 г. до 31.10.2016 г. Разпореждането е връчено чрез лицензиран пощенски оператор на 03.01.2017 г.

С Разпореждане с изх. № С170004-105-0335013/19.12.2017 г. са присъединени задължения по СД по ЗДДС, декларации образец 6 за 30, УПФ, ДОО, ЗДДФЛ, декларации по ЗКПО, Наказателно постановление с №79/23.11.2016 г. и изпълнителен лист с №756/2011 г., за периода 01.07.2013 г. до 31.08.2017 г. Разпореждането е връчено чрез лицензиран пощенски оператор на 05.08.2018 г.

С Разпореждане с изх. № С180004-105-0053662/01.03.2018 г. са присъединени задължения за данък по ЗКПО за 2017 г., декларации образец 6 за 30, ЗДДФЛ, ДОО, УПФ, за периода 01.10.2017 г. до 31.12.2017 г. Разпореждането е връчено чрез лицензиран пощенски оператор на 22.03.2018 г.

С Разпореждане с изх. № С210022-105-0133801/13.05.2021 г. са присъединени задължения по декларации образец 6 по ЗДДФЛ, ППФ, УПФ, ДОО, 30, УПФ за периода от 31.10.2019 г. до 28.02.2021 г., Наказателни постановления/Имуществени санкции с № 3440, № 3997, № 3011, № 4570 от 15.10.2019 г. и № 1272/27.03.2018 г., издадени от Агенция държавен резерв и военновременни записи и АУЗД с №3-1/17.04.2015 г. за периода на 01.01.2010 Г.-31.12.2014 г., издаден от [община].

С ПНОМ с изх. № 0160004-022-0058786/22.12.2016 г., за налагане на обезпечителни мерки, издадено на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 във връзка с чл. 195,

ал. 1-3 от ДОПК е наложена обезпечителната мярка върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на „Мляко и млечни продукти София“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] /с предишно наименование „Си Ви Ес Омуртаг“ ЕООД/ в ТБ „Първа инвестиционна банка“ АД по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление, находящи се в двадесет и седем търговски банки. Постановлението е връчено на 03.01.2017 г. чрез изпращане на писмо с обратна разписка.

Съгласно получен отговор с изх. №3-84109#1/30.12.2016 г. от ТБ „Първа инвестиционна банка“ АД във връзка с връченото й запорно съобщение към ПНОМ с изх. №0 60004-022-0058786/22.12.2016 г. по описа на ТД на НАП В. Т., запорът е наложен до размера посочен в съобщението. Средствата на длъжника са недостатъчни за обезпечаване на запорното съобщение и по откритите банкови сметки има предходно наложени запори.

С Постановление с изх. №С220022-022-0039696/14.06.2022 г. е наложена възбрана върху недвижим имот, представляващ търговски обект, пункт за изкупуване на мляко, с площ 18 кв. м., находящ се в [населено място], [община]. В. е вписана в Служба по вписванията [населено място] с дв. вх. рег. №1075 от 21.06.2022 г., акт 44, том 1. Постановлението е връчено по електронен път на 14.06.23 г.

С Постановление с изх. № 0220022-022-0039694/14.06.2022 г. е наложена възбрана върху недвижим имот, представляващ магазин, с площ 22 кв. м., находящ се в [населено място]. В. е вписана в Служба по вписванията [населено място] с дв. вх. рег. №1076 от 21.06.2022 г., акт 45, том 1. Постановлението е връчено по електронен път на 14.06.23 г.

На 25.05.2023 г. данъчно задълженото лице е подало Възражение с вх. №С 230022-000-0237049 по описа на ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, с което иска на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК, погасяване, поради изтекла погасителна давност на задълженията по изпълнителното дело, имащи срок на доброволно изпълнение от 30.11.2012 г. до 15.12.2017 г.

С Разпореждане по молба за давност с изх. № С230022-137-0004848/08.06.2023 г., издадено на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК, публичният изпълнител отказва да прекрати, поради изтекла погасителна давност, събирането на задължения по изпълнително дело с № [ЕГН]/2009 г. Отказът е мотивиран с оглед наличие на предприети действия за спиране на давността, визириани в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Именно този акт е предмет на обжалване в настоящото производство.

От образуване на изпълнителното дело с №[ЕГН]/2009 г. до момента са погасени, поради изтекла погасителна давност 1 011 338,46 лв., видно от данъчно-осигурителната сметка на „Мляко и млечни продукти София“ ЕООД, ЕЖ[ЕИК].

Публичният изпълнител е приел, че давността по отношение на процесните задължения за периода от 30.11.2012 г. до 15.12.2017 г. е спряла да тече, на основание чл. 172 от ДОПК, тъй като с ПНОМ с изх. № 0160004-022-0058786/22.12.2016 г., са наложени обезпечителни мерки "запори" върху банкови сметки на дружеството, а с ПНОМ с изх. № С220022-022-0039696/14.06.2022 г. и с ПНОМ с изх. № 0220022-022-0039694/14.06.2022 г. са наложени възбрани върху недвижим имоти. Това разпореждане по жалба на „Мляко и млечни продукти София“ ЕООД е потвърдено с Решение № ПИ-228 от 29.06.2023 г. на Директора на ТД на НАП-С.. Срещу този акт „Мляко и млечни продукти София“ ЕООД е депозирал жалба с

вх.№ 70-00-894#2/10.06.2023г., съобщено на адресата на 03.07.2023г.

Именно отказаната част от разпореждането на публичния изпълнител, потвърден с решението на Директора на ТД на НАП-С. е предмет на спор в настоящото съдебно производство.

От правна страна.

Жалбата е постъпила в срока по чл.268, ал.1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е частично основателна.

Съгласно чл.160, ал.2 вр. чл.144, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореното в настоящото производство Решение № ПИ-228/29.06.2023г. на директора на ТД на НАП - С. е постановено от компетентен орган- Директор на ТД на НАП С. и в предвидената от закона форма по чл.266, ал.1, чл.267, ал.2 ДОПК. Обжалваното пред административния орган разпореждане представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност.

Както бе посочено по-горе, жалбоподателят счита, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП е налице изтекла погасителна давност за всички задължения за 2013г., 2014г., 2015г., 2016г. и 2017г. С оспореното решение е отменено разпореждането, в частта относно изтекла погасителна давност на задължение за лихва по декларация образец б по ППФ с № 040021206552208 за периода на 01.10.2012 г. - 31.10.2012 г. и задължения установени с АУЗД с № 3-1/17.04.2015 г. за ДНИ и за ТБО за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г.

Спорен от правна страна е въпросът настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да прекъснат или да спрат протичането на давността за останалите публични задължения, предмет на настоящия спор.

Погасителната давност е материално-правен институт, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, следва да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко от задълженията. Давността за публичните задължения е разписана в чл. 171 от ДОПК, според ал. 1, на която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т. 1 – когато е започнало производство по установяване на публичното вземане – до издаването на акта, но за не повече от една година; т. 2 – когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно – за срока на спирането; т. 3 – когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането – за срока на разсрочването или отсрочването; т. 4 – когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т. 5

– с налагането на обезпечителни мерки; т. 6 – когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Според чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно ал. 3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

В конкретния казус, е отказано погасяване на публични задължения с периоди 2012г., 2013г., 2014г., 2015г., 2016г. и 2017г., като следва да се отбележи, че в случая давностния срок /за погасителната давност в ДОПК/ е започнал да тече от 01.01.2014 г., тъй като най-старите установени публични задължения на лицето, за което е отказано погасяване, са установени на основание СД по ЗДДС. Този данък се дължи ежемесечно до 14-то число на месеца, следващ периода, за който се отнасят чл.89 във връзка с чл. 125, ал.5 от ЗДДС, а лихвата върху него се дължи от момента на просрочието. В случая за СД по ЗДДС за период 01.12.2012 г. -31.12.2012 г., същата е дължима до 14.01.2013 г. и давността е започнала да тече от 01.01.2014 г. - 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение. По аналогичен начин се определя и началният момент за определяне на главниците и лихвите върху задълженията по ЗДДС за останалите данъчни периоди.

По отношение на СД за ЗО, ЗДДФЛ, ДОО, УПФ и авансови вноски за корпоративен данък - същите са дължими ежемесечно, а именно до 25-то число на месеца, следващ периода, за който се отнасят. Като давностния срок, съгласно чл.171 от ДОПК започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се прати задължението.

Най-старото задължение за СД за ДОО за период 01.12.2012 г.-31.12.2012 г., същата е дължима до 25.01.2013 г. и давността е започнала да тече от 01.01.2014 г. - 01 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение. По аналогичен начин се определя и началният момент за определяне на главниците и лихвите върху задълженията по СД за ЗО, ЗДДФЛ, ДОО, УПФ за останалите данъчни периоди.

За задължения възникнали до 30.11.2013 г., давността започва да тече от 01.01.2014 г. Задължения за м. 12.2013 г. декларирани през м.01.2014 г. давността започва да тече от 01.01.2015г.

За задължения възникнали до 30.11.2014г., давността започва да тече от 01.01.2015 г. Задължения за м.12.2014 г. декларирани през м.01.2015 г. давността започва да тече от 01.01.2016г.

За задължения възникнали до 30.11.2015 г., давността започва да тече от 01.01.2016 г., а за задълженията за м.12.2015 г. декларирани през м.01.2016 г. давността започва да тече от 01.01.2017г.

По отношение на задълженията по ГДД по ЗКПО за период 01.01.2012 - 31.12.2012 г., дължими до 31.03.2013г., давността започва да тече от 01.01.2014 г.

По отношение на задълженията по ГДД по ЗКПО за период 01.01.2013 - 31.12.2013 г. дължими до 31.03.2014г., давността започва да тече от 01.01.2015 г.

По отношение на задълженията по ГДД по ЗКПО за период 01.01.2014 - 31.12.2014 г., дължими до 31.03.2015г., давността започва да тече от 01.01.2016 г.

По отношение на задълженията по ГДД по ЗКПО за период 01.01.2015 - 31.12.2015 г. дължими до 31.03.2016г., и давността започва да тече от 01.01.2017 г.

По отношение на задълженията по ГДД по ЗКПО за период 01.01.2016 – 31.12.2016г., дължими до 31.03.2017г., давността започва да тече от 01.01.2018 г.

По отношение на задълженията по ГДД по ЗКПО за период 01.01.2017- 31.12.2017г., дължими до 31.03.2018г., давността започва да тече от 01.01.2019 г.

Решаващият орган е приел тезата на публичния изпълнител, че са предприети действия, които са прекъснали давността с издаването на ПНОМ с изх. № 0160004-022-0058786/22.12.2016 г., с което са наложени обезпечителни мерки "запори" върху банкови сметки на дружеството, и с ПНОМ с изх. №С220022-022-0039696/14.06.2022 г. и с ПНОМ с изх. №0220022-022-0039694/14.06.2022 г., с които са наложени възбрани върху недвижими имоти на дружеството.

Основният спорен въпрос между страните е дали давността е била прекъсвана с действия на компетентните органи спрямо жалбоподателя, съответно започнала ли е и от кой момент тече нова давност.

Според ответника, протичането на давностния срок е спряно с налаганите срещу лицето обезпечения през 2016 г. и 2022 г., с които давността отново е спирана на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.

По настоящият казус е налице изпълнително действие – налагане на заповед, видно от постановленията за налагане на обезпечителни мерки- /ПНОМ/, посочено по-горе, т.е. преди изтичането на давностния срок, поради което следва да се отговори на въпроса дали тази обезпечителна мярка е валидно наложена, за да се приеме спиране на давността по чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК.

Настоящият съдебен състав приема, че никое от тези действия не е прекъсвало давността, започнала да тече на горепосочените дати, по следните съображения:

Действително, съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение, а разпоредбите на чл. 220 "Образуване на изпълнително дело" и на чл. 221 "Започване на производството" са включени в раздел "Действия" на глава XXV от ДОПК, наименована "Принудително изпълнение". Конкретен отговор на въпроса кои действия на публичния изпълнител са такива по принудителното изпълнение е даден в Тълкувателно решение № 2/2013 от 26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС и в Тълкувателно решение № 7/15.04.2021 г. на ВАС по тълк. дело № 8/2019 г. Основен разграничителен критерий между видовете действия на публичния изпълнител е уведомяването и възможността длъжникът да участва в производството. Според мотивите и на двете цитирани ТР на ВКС и на ВАС, "не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.". Съгласно чл. 221, ал. 2 от ДОПК в съобщението за доброволно изпълнение се посочва изпълнителното основание, номера на изпълнителното дело и вискателя, както и предупреждение, че при неизпълнение в указания срок ще се пристъпи към принудително изпълнение.

От граматическото тълкуване на текста следва, че едва след връчване на съобщението и след изтичане на срока за доброволно изпълнение органът предприема действия по принудителното изпълнение. Самото съобщение за доброволно изпълнение има само уведомителен характер и не представлява властническо волеизявление на административен орган, с което да се накърняват права или да се създават задължения за адресата му. Идентични са съображенията и относно образуването на изпълнителното производство по реда на чл. 220 от ДОПК, което дори не се съобщава на длъжника преди връчването на съобщението по чл. 221 от ДОПК.

Тълкуването на нормата на чл. 221, ал. 1 от ДОПК от органите на НАП е направено и без да се отчита, че нормата съдържа още шест алинеи, които са свързани с изпращането на съобщение за доброволно изпълнение и конкретизират неговото съдържание. В алинея 2 на същата норма е посочено, че длъжникът се уведомява относно последствията от липсата на доброволно изпълнение. Изрично е предвидено, "ако в дадения му срок не изпълни задължението си, ще се пристъпи към принудително изпълнение". Следователно от редакцията на нормата е видно, че при изпращане на съобщението все още не са предприети действия по принудително изпълнение. Законодателят изрично е изключил изпращането на съобщение за доброволно изпълнение от действията по принудително изпълнение. Това съобщение има три функции. Първата е да информира длъжника за такива съществени елементи като образуването на изпълнително дело, вискателя по него, изпълнителното основание и размера на задължението. Втората е да му даде възможност да изпълни доброволно задължението. Третата е да му укаже, че ако не се възползва от нея, то ще се пристъпи към принудително изпълнение. Нито една от тях не представлява същинско действие по удовлетворяване на вземането. Следва да се държи сметка и за предвиденото в ал. 4 на същия текст, че принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на запор или вписване на възбрана. Това са изрично посочените принудителни действия, които може да предприеме публичният изпълнител, но сред тях не е изпращането на съобщение. Ако изпращането на съобщение за доброволно изпълнение се приема от законодателя като "действие по принудителното изпълнение", не е необходимо конкретизирането на действията по принудително изпълнение в нормата.

Следователно, от съдържанието на чл. 221, ал. 1 ДОПК се налага извод, че изпращането на П. и съобщение за доброволно изпълнение се характеризират като действия по пристъпване към изпълнение. Съобщението е насочено към събиране на публично вземане, но по доброволен път. Правният му смисъл е, че ако не погаси вземанията си в определения му срок, ще бъдат предприети действия по принудителното им събиране. Не без значение е и обстоятелството, че в 7-дневния срок за доброволно изпълнение, предоставен на длъжника, не могат да се предприемат действия по неговото принудително изпълнение. Изпращането на съобщението по своята същност е подготовка за започването

на същинския изпълнителен процес, изразяващ се в предприемане на действия по принудително изпълнение чрез предвидените в чл. 215, ал. 1, т. 1-3 от ДОПК изпълнителни способности.

В тази насока следва да бъде посочено още, че способите за осъществяване на принудително изпълнение на вземанията са изброени лимитативно в чл. 215, ал. 1 от ДОПК – изпълнение върху вземания и парични средства в банки, изпълнение върху парични средства и вземания на длъжника, изпълнение върху движими и недвижими вещи и ценни книжа. Прекъсване на давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 от ДОПК ще настъпи с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ – насочване на изпълнението, чрез налагане на запор или възбрана, възлагане на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещь, назначаване на пазач, насрочване и извършване на продан и т. н.

Относно възприетото в оспореното разпореждане на публичния изпълнител, потвърдено и от ответника, че е налице прекъсване на давността с издаването и съобщаването на ТБ „Първа инвестиционна банка“ АД на ПНОМ с изх. № 0160004-022-0058786/22.12.2016 г. и на Агенцията по вписвания-Търговски регистър, на ПНОМ с изх. № С220022-022-0039696/14.06.2022 г. и с ПНОМ с изх. № 0220022-022-0039694/14.06.2022 г., с които са наложени обезпечителни мерки - "запор" върху банков сметки респ. „възбрана“ върху недвижими имоти, съдът излага следното:

Макар и в случая, да е налице изпълнително действие посредством налагане на запор респ. възбрана с постановления за налагане на обезпечителни мерки- ПНОМ с изх. № 0160004-022-0058786/22.12.2016 г., ПНОМ с изх. № С220022-022-0039696/14.06.2022 г. и с ПНОМ с изх. № 0220022-022-0039694/14.06.2022 г., посочени по-горе, настоящата инстанция намира, че същите не са валидно наложени, за да се приеме спиране на давността по чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК.

Видно от чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК, във вр. с чл.172, ал.2, обезпечителната мярка трябва да е ефективно наложена. Буквалното тълкуване е „наложена“, а не „постановена“. Налагането и съответно възникването на произтичащите от нея правни последици изисква осъществяване на всички елементи от фактическия състав на правната норма. Мярката е наложена, когато запорното съобщение е получено от органа/лицето, отговорен за изпълнението ѝ. До тази дата не се установява дали запорът респ. възбраната имат действие. Ето защо, съобразно доказателствената тежест, не може валидно да бъде противопоставено на длъжника възражение за спиране на общия давностен срок, доколкото не е установен по категоричен и несъмнен начин началният и крайният момент на този период.

При преценка за законосъобразността на оспореното решение, съдът съобрази, че целта на обезпечителните мерки е да осигури ефективно изпълнение/събиране на публичните вземания, при реална и действителна опасност от осуетяване на изпълнението от страна на длъжника или съществуващо затруднение за

събирането занаяд. Следователно, дефинитивно, обезпечителните мерки са предвидени като срочни такива. Използването на обезпечителни мерки не за възложените им от законодателя цели /да осигурят изпълнението/, а само и единствено за да послужат като способ за спиране протичането на погасителната давност за събиране на вземането, при продължително процесуално бездействие на публичния изпълнител, по мнение на настоящия съдебен състав съставлява злоупотреба с права и следователно се явява незаконосъобразно действие на публичния изпълнител.

В приетата като доказателство административна преписка липсват безспорни данни, че ПНОМ с изх. № 0160004-022-0058786/22.12.2016 г. , и ПНОМ с изх. № С220022-022-0039696/14.06.2022 г. и с ПНОМ с изх. № 0220022-022-0039694/14.06.2022 г. са съобщавани на длъжника, поради което съдът приема, че и трите мерки не са свеждани до знанието на длъжника, а този факт автоматично изключва възможността това действие да има какъвто и да е прекъсващ погасителната давност ефект спрямо него (защото е извършено без негово участие).

По отношение на ПНОМ с изх. № 0160004-022-0058786/22.12.2016 г., от приложеното по делото съобщение не става ясно на кой точно е връчено. На съобщението е записано само и единствено име Т. Ст. К. и е отбелязано деловодство, но няма данни дали лицето е упълномощено да приема съобщения касаещи дружеството. Освен това в обявения в ТР седалище и адрес на управление към датата на връчване на съобщението към 03.01.2017г. като седалище и адрес на управление на дружеството е посочено: [населено място], [улица], а приложеното съобщение (лист 62 от делото) е изпратено до адрес: [населено място], [улица].

На следващо място , от приложените по делото ПНОМ с изх. № С220022-022-0039696/14.06.2022 г. и с ПНОМ с изх. № 0220022-022-0039694/14.06.2022 г. се установява, че същите са съобщени на дружеството чрез извършено електронно връчване на постановленията два електронни адреса – [\[електронна поща\]](#) и [\[електронна поща\]](#) , видно от Удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“ (лист 98 от делото), за които няма данни да са изрично заявени пред органите на НАП.

В разпоредбата на чл.29 от ДОПК законодателят алтернативно установява кои са възможните и допустими начините за връчване на съобщенията в административното производство. Новелата на текста установява правилото, че съобщенията се връчват на адрес за кореспонденция, но такъв за ЮЛ, каквото се явява жалбоподателя, е не е само този по чл.28, ал.1, т.2 от ДОПК, а и този по чл.28, ал.2 от ДОПК, т.е. и заявления от лицето електронен адрес. Посочването на такъв електронен адрес обаче е една възможност, а не е задължение за лицето. Това означава, че само, ако то е заявило пред органите по приходите такъв адрес за кореспонденция, за приходната администрация е налице възможността да връчва съобщенията в административното

производство на този електронен адрес. Видно от справката в ТРРЮЛНЦ, жалбоподател не декларира електронен адрес, по делото няма данни такъв да е деклариран и в НАП.

Дори и да имаше вписан в ТР електронен адрес, никъде в ДОПК не се установява, че вписаният в Търговския регистър електронен адрес на търговеца следва да се счита за такъв по чл.28, ал.2 от ДОПК. За търговеца е предвидена една възможност да декларира пред органа по приходите такъв адрес, но не и задължение за това. Само при надлежно посочен такъв адрес, органът по приходите може да извършва връчване на съобщения на него по реда на чл.29, ал.4 от ДОПК. Данните пред съда обаче еднопосочно сочат, че от „Мляко и млечни продукти София“ ЕООД няма подадена нарочна декларация/заявление до органа на приходите, че желае да получава съобщения на конкретен електронен адрес. Независимо от това от страна на органа по приходите е предприето връчване на електронно съобщение, към което са приложени под формата на електронен файл процесните ПНОМ. Следва да се отбележи още, че дори и да има подадени през заявления за ползване на електронни услуги, каквито не са налице от данните по преписката, предоставяни от НАП чрез персонален идентификационен код за достъп до информация, подаване на искания за издаване на документи от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения на хартиен носител и за подаване на декларации, документи или данни, не следва да се приема, че така посочени и вписан в такова заявление електронен адрес за кореспонденция с НАП е равнозначен на заявен електронен адрес по чл. 28, ал.2 ДОПК /в този см. виж Решение № 4753/14.04.2021г., по ад. № 13447/2020г. на първо отд. на ВАС/. Ето защо извода на настоящата инстанция в случая е, че съобщението за издадените на 14.06.2022г. ПНОМ с изх. № С220022-022-0039696/14.06.2022 г. и с ПНОМ с изх. № 0220022-022-0039694/14.06.2022 г. е незаконосъобразно изпратено за връчване по електронен път на електронен адрес, който не такъв по чл.28, ал.2 от ДОПК и органът по приходите действително е нарушил реда за връчване на съобщения, а доказателства за редовно връчване на ПНОМ на адрес за кореспонденция по см. на чл.28, ал.1, т.2 или ал.2 от ДОПК не се прилагат по делото, нито потвърждават, че на 14.06.2022г. редовно е извършено връчването на двете постановления. Няма никакви данни съобщение за двете ПНОМ да е изпратено за връчване на лицето на адреса по чл.28, ал.1, т.2 от ДОПК, като съответно поради не намиране на никого на този адрес органът по приходите да пристъпи към връчване по реда по чл.32 от ДОПК. По преписката не се съдържат данни за направен опит за връчване на ПНОМ по реда на чл.32 от ДОПК..

Гореизложено обосновава извода, че неправилно се приема от Директора на ТД на НАП - С., че процесните ПНОМ са надлежно съобщени по реда на чл.29, ал.4 от ДОПК, чрез изпратено съобщение за тяхното издаване на електронен адрес, определен от ответника като такъв за кореспонденция /електронна поща/. При липса на данни, че този електронен имейл е посочен от

жалбоподателя и като адрес за получаване на съобщения по чл. 28, ал.2 ДОПК, то органите по приходите е следвало да изпращат съобщения за своите актове, документи и книжа до ревизираното лице на адрес му по чл.28, ал.1, т.2 ДОПК или съответно да докажат наличие на предпоставките за приложение реда за връчване по чл.32 от ДОПК. Тъй като се установява нарушение на реда и начина за връчване на ПНОМ, то следва да се изведе правен извод, че на датата 14.06.2022г. няма извършено редовно връчване на съобщението за постановленията, съгласно правилата на ДОПК. При липса на обективно установена и доказана дата, на която да има редовно извършено връчване на съобщението за издадените ПНОМ, то не може да се приеме, че жалбоподателя е надлежно уведомен за тях респ. да са налице условията за прекъсване на давността с оглед тяхното издаване.

Изцяло причината за невръчването на посочените в оспореното решение респ. разпореждане ПНОМ на длъжника е у публичния изпълнител, ръководещ този етап от процеса. В случая, органите на НАП смесват гражданско-правните последици от връчване на запорното съобщение на ТБ "Първа инвестиционна банка" АД и на Агенцията по вписвания-Търговски регистър, от която дата насетне действително собственикът не би могъл да се разпорежи другиму с паричните средства по сметката си, респективно със запорираните дружествени дялове, но същото няма никаква връзка с изтичането на погасителната давност, при изцяло пасивното поведение на органите на НАП.

Очевидно е, че издаването на трите ПНОМ, които изобщо не са достигнали до адресата си, са действия, които са извън категорията от тези, които биха могли да прекъснат давността, а това означава, че след като в настоящия казус в хода на изпълнителното производство против жалбоподателя не са извършени никакви други действия, освен тези на които се позовават публичният изпълнител и решаващият орган, давността досежно публичните задължения (подробно описани по вискателя по вид, декларация, период, главница и лихва) за задължения по СД по ЗДДС, ЗКПО, ЗДДФЛ, фонд УПФ, ЗО, ДОО и НЗОК, вкл. и глоби по НП, възникнали в периода от 2013 г. до 2018 г. в общ размер 490 641, 68 лв., от които 257 968,19 лв. – главница, и 232 673,49 лв. - лихва, изобщо не е била прекъсвана по чл. 172, ал. 2 от ДОПК, и същата според изискванията на чл. 171, ал. 1 от ДОПК би изтекла на 31.12.2022 г. (най-късната дата от посочените). Но съобразявайки спирането на срока в периода от 13.03.2020 г. (началото на извънредното положение, причинено от пандемията в страната) до 20.05.2020 г. (7 м. след отмяна на извънредното положение), вземанията са се погасили 67 дни по-късно, т. е. на 08.03.2023 г.

Възражението до публичния изпълнител за отписване на тези задължения на посоченото основание е депозирано на 25.05.2023 г. (л. 49), което го квалифицира освен като допустимо, и като основателно.

Ето защо, съдът намира, че всички задължения на жалбоподателя за периода 2013, 2014, 2015, 2016 и 2017г., с изключение на задълженията по ГДД по ЗКПО за 2017г. и задълженията за ДДФЛ, фонд ДОО, НЗОК и фонд ДЗПО за м.

12.2017г., са погасени по давност.

Изтичането на погасителна давност е основание за погасяване на публичните вземания (арг. чл. 168, т. 3 от ДОПК, при действието на който е изтекла давността), като и за тяхното отписване на основание чл. 173 от ДОПК.

Предвид изложеното, по отношение на горните вземания обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон подлежи на отмяна, ведно с незаконосъобразния отказ на публичния изпълнител да отпише като погасени по давност публичните задължения по СД за ДДС/, ЗДДФЛ, ЗКПО, НЗОК и фонд ДОО, възникнали в периода от 2013 г. до 2017 г. общ размер 490 641, 68 лв., от които - 257 968,19 лв. – главница, и 232 673,49 лв. - лихва.

Предвид неналичието на регламентирано законово правно основание това да бъде сторено от съда, преписката следва да се върне на публичния изпълнител за произнасяне по заявлението на „Мляко и млечни продукти“ ЕООД, за отписване на погасените по давност задължения и прекратяване на изпълнително дело N [ЕГН]/2009г. по описа на ТД на НАП – В. Т., в частта му относно същите, съобразно дадените с настоящия съдебен акт задължителни указания по приложението на материалния закон - отписване по давност на посочените публични задължения за съответните периоди.

Правилно и в съответствие с приложимия материален закон Директорът на ТД на НАП е потвърдил разпореждането на публичния изпълнител за отказ от отписване на публични задължения за фонд ДОО, НЗОК, фонд ДЗПО и ДДФЛ за м. 12.2017г. в размер на 202, 67 лв. - главница и лихва – 111,62 лв., както и задълженията по ЗКПО за 2017г. в размер на 0.00 лв. – главница и 6,11 лв. - лихва, поради тяхното непогасяване по давност, тъй като в случая не е изтекъл 5-годишния давностен срок съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Като е оставил без уважение жалбата срещу Разпореждане изх. № С230022-137-0004848/08.06.2023г. в тази му част, административният орган е постановил законосъобразно решение, което следва да се остави в сила по отношение на тези задължения.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-228 от 29.06.2023г. на Директора на ТД на НАП -гр. С., с което е потвърдено Разпореждане с изх. № С230022-137-0004848/08.06.2023 г., постановено от Главен публичен изпълнител по ИД № [ЕГН]/2009г. по описа на ТД на НАП- В. Т., в частта с която на основание чл. 172 от ДОПК е отказано прекратяване на принудителното събиране на част от публични вземания на " Мляко и млечни продукти - София" ЕООД,[ЕИК] за задължения по СД по ЗДДС, ЗКПО, ЗДДФЛ, фонд УПФ, ЗО, ДОО и НЗОК, вкл. и глоби по НП, възникнали в периода от 2013 г. до 2018 г. в общ размер на 490 641, 68 лв., от които 257

968,19 лв. – главница, и 232 673,49 лв. - лихва.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата ѝ част по отношение на задълженията за фонд ДОО, НЗОК, фонд ДЗПО и ДДФЛ за м. 12.2017г. в размер на 202, 67 лв. - главница и лихва – 111, 62 лв., както и задълженията по ЗКПО за 2017г. в размер на 0, 00 лв. – главница и 6,11 лв. – лихва.

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител за ново произнасяне за отписване на публични задължения и прекратяване на изпълнителното производство, съобразно мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване (по аргумент на чл. 268, ал. 2 от ДОПК).

Преписи от решението да се връчат на страните.

СЪДИЯ: